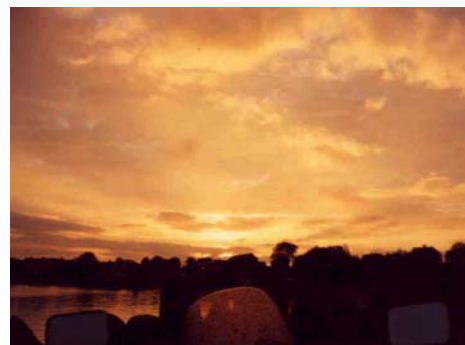


Kustriksvägen från Steinkjer till Bodö

Sista färjan har redan gått. Det blir ingen avstickare till vulkanön Leka. Stående på en tom färjekaj ser jag solnedgången över Leka börja dramatiskt, men plötsligt tar dis och dimma över och ön försvinner i skymningen.

Åker vidare mot okänt övernattningsställe. Skymningen håller redan på att övergå i nattmörker. Det är första veckan i oktober och de flesta campingar är stängda för säsongen. Jag börjar känna mig desperat, en snabb titt på kartan, på andra sidan Bindalsfjorden ligger en camping med stugor. 5 bilar på rad från det hållet tyder på att färjan just kommit in. 6 km dit (är det sista färjan?). På med hjälmen, full matning längs fjordkanten mot Holm färjeläge. Strålkastarna skär genom dimman över en



tom kaj och in på färjan som är lastad och klar, men med rampen öppen. I ivern att hinna med kommer jag på för fort och låser framhjulet på den blöta plåten, men klarar mig med ett nödrop från att gå i däck. En kraftig sjöbuse hotar att slänga av både mig och motorcykeln. När han skällt färdigt är vi redan loss från kajen. Han lugnar snart ner sig och börjar snacka motorcyklar. En kvart senare och en polare rikare är vi framme och han "glömmer" till och med att ta betalt. Vennesund Camping är helt mörk och övergiven, men det lyser i ett hus strax intill. Ett intensivt bultande på dörren får en äldre dam att titta ut och fråga vad jag vill. Efter en stunds diskussion frågar hon om 100:- är för mycket för en 4-bäddsstuga med dusch. TAGET. Ensam på campingen njuter jag av en lång varm dusch. Snart kryper jag till kojs och undrar vad som döljer sig i mörkret utanför.

50 mil kvar till Bodö.

Min höstresa startar på måndag eftermiddag vid Turistinformationen i Steinkjer. Anne Kjelaas berättar om sevärdheter och visar mig vägen mot Bodö. Hon tipsar om en avstickare med övernattning på vulkanön Leka, 20 mil bort, där vägen når ut till havet.

Härligt böljande vägar bär genom skogslandskapet förbi Namsos, över Höylandet mot Foldereid. Perfekt asfalt, ingen trafik, rytmiska svängar i lätt kuperad skogsterräng. En njutning som alternativ till E6:ans trafik och hastighetsbegränsningar. Efter Foldereid mer omväxlande natur med kala bergformationer och ärar.



Tisdag morgon. Vaknar och tittar nyfiket ut på verandan. Överallt är jag omgiven av toppar. På sjösidan dominerar magnifika öar som sträcker sig upp mot himlen. På landsidan massiva bergskedjor så långt ögat når + 5 grader på morgonen.

Vägen fortsätter lika böljande genom landskapet som igår, men hav och stenhällar kryper allt närmare vägen.

Några mil senare är jag i Sömna och ser en grupp barn samlade i havsbrynet. Jag stannar nyfiken på vad som fångat deras intresse.

Barnen kommer springande för att visa upp vad de fångat. I strandkanten hittar de massor av kryp som spolats upp ur havet. Sjöstjärnor, sjöhästar, krabbor och andra skaldjur studeras ivrigt. Det är klass 4 från Berg Skole som har utedag och studerar havsdjur vid lågvattnet. Längre ut till havs syns den typiska siluetten av ön Torghatten med ett stort hål rakt genom berget.



Vidare mot centralorten Brännöysund med affärer, banker och verkstäder. Ett bra ställe att fylla på förråden. Här finns även kalkstensgrottor med lämningar från stenåldern.

En 15 km lång avstickare för mig ut till ön Torghatten. 260 meter upp finns ett enormt hål rakt genom berget. Hålet är 160 meter långt, 25 - 35 meter högt, 12 - 15 meter brett och skapat av bränningar och frost när landet låg lägre än nu. Det är 20 minuters tuff men givande vandring upp till hålet i Torghatten.

Nedanför berget ligger Torghatten Camping med 8 rum och 37 sängar. 100:- / pers. Ett perfekt alternativ till tält vid otjänligt väder.



När svetten torkat efter promenaden kan jag behöva en resa även för smak och själ. 8 km norr om Brännöysund ligger Norges enda lagliga hembränneri. Hildurs Urterarium är de enda i Norge som har rätt att bränna hemma och dessutom sälja kreklingvin och kvannlikör till allmänheten. En imponerande vinkällare och en ändå mer imponerande jäsanläggning på 3000 liter. Men den stora attraktionen är alla växter, mer än 2 000 olika sorter, från oljeträd och mandariner till en inhägnad med flera hundra giftiga växter.

I hagen står en helt fantastisk stenåldershydda med valkäkar som dörrinramning.



Torbjörn Tilrem visar stolt upp örtagården inklusive vinkällaren, och jag blir snart yr av alla lukter och intryck. Jag drar vidare med visiret öppet mot det lilla färjeläget Horn.



Efter 20 minuter på färjan kommer jag av först i Anndalsvåg, och blir helt salig de första 8 kilometrarna. Nylagd asfalt, svängar och krön följer på varandra i en aldrig sinande ström. Susar fram på en smal remsa mellan branta fjäll och fjorden. Nu förstår jag varför kartan har vägarna ritade med Ducatiröd färg. Farten pendlar mellan 80 och 100, och jag sticker ner tåspetsarna för att ha koll på var gränsen går. Känslan av yrsel från örtagården återkommer och jag störtar som i ett rus fram i en allt raskare takt. Just när jag inser att jag måste sänka tempot börjar vägen bli lite "snällare" med korta rakor och vidare svängar. Jag slår av och njuter av den fantastiska utsikten istället. En skärgård fylld av kala öar och kobbar till vänster och häftiga bergformationer till höger gör att huvudet far som hos åskådaren på en pingismatch.

Färjestället Forvik är mitt tänkta övernattningsställe. Bankar på alla dörrar och fönster till Forvik Gjestegård, men allt verkar öde och jag tar sista färjan vidare till Tjötta. Jag får komma upp i styrhytten och (låtsas)styra färjan en stund. Man skulle nog blivit styrman i alla fall.



Väl framme i Tjötta träffar jag på Maya och Bram från Belgien. De har trampat "ryggliggarcyklar" upp genom Finland och är nu på väg ner längs Kustriksvägen. Vi beundrar varandras fordon, och delar en kaffekopp ur min termos när kvällssolen plötsligt bryter fram ur molnen och skapar en fantastisk solnedgång över ett vidsträckt jordbrukslandskap. Vid en vik är vägen full av kor.



Jag stannar och skall just ta fram kameran när jag upptäcker att korna bara har en spene och dessutom närmar sig hotfullt. Igen med locket och iväg igen. Nu börjar höstmörkret sänka sig och det är varning för älg på var och varannan kilometer, Ön Alsten är 4 mil lång och 1 mil bred. Det är Norges älgätaste område. Här skjuts över 100 älgar varje år. Ännu fler trafikdödas. Alla campingar och övernattningsstugor är stängda för säsongen. Några mil senare är jag framme i industristaden Sandnessjøen. På Sandnes Overnatting får jag ett rum för 150:-. Den enda litteratur som finns på rummet är Jehovas Vittnets Bibel. Somnar innan jag blir frälst, och drömmer om vägen från Anndalsvåg. 36 mil kvar till Bodö.

Onsdag morgon. Vaknar av att solen lyser in genom fönstret. Hondan har frost på dynan, men det smälter bort när den stått i solen en stund. Några kilometer utanför Sandnessjøen kommer den kilometerlånga Helgelandbron. En magnifik hängbro som dominerar hela området. Solen värmer trots att det blåser kuling. Överfärden blir vinglig i den hårda sidvinden, men utsikten är fantastisk. Vägen mot Levang börjar bred och fin, men de sista kilometrarna till färjan blir krokigare. Från Nesna går vägen i långsträckta kurvor längs fjorden. Den ena häftiga utsikten avlöser den andra. Öar, berg och små fiskelägen på rad. 14 kilometer efter Nesna viker vägen upp på Sjonfjället. Vägen stiger sakta upp på fjället, och runda fina kurvor avlöser varandra utan raksträckor emellan. Ingen störande utsikt, och jag går helt upp i körningen. Njutning - Njutning. Uppe på toppen slår utsikten över övärlden mot mig och jag måste än en gång stanna och njuta. Styrkt av en kaffekopp och ett pipstopp fortsätter jag färden mot Aldersundet. De sista 2 milen ner mot färjan vid Kilboghavn bjuder på resans absoluta höjdpunkt körmässigt. En orgie i kurvor och krön på perfekt nylagd asfalt. Tungelstavägen släng dig i väggen! Pulsen stiger för varje kurva och jag kör som i trance. När jag slutligen kommer ut på en 100 meter lång raka brister koncentrationen och jag släpper gasen i ren utmattning. Rullar in till färjan och upptäcker att det är 2 timmar kvar till avgång.

Jag ringer Halgrim Olsen på Tonnes. Han har lovat mig en skjuts med gummibåt som jag sent skall glömma. Halgrim ber mig rulla ombord cykeln på färjan som redan står och väntar. En stund senare antrar vi Den Barske Glaeder. En 5 meter lång gummibåt med 3 ståplatser och 175 hästars utombordare. Iförda flytdräkter drar vi ut på havrafting. (Som försäkring fast ute på havet.). Båten har han lånat av sin son Morten som driver Polarsirkel Maritime. På väg ut mot den 568 meter höga ön Hästmannen gör vi 35 knop i den ruffa sjön.



Körställningen påminner om endurokörning i gropig terräng, böjda knän och bra knäslut. Efter en snabb tur ut i ytterskærgården laddar han för fullt in mot Vikingöya med polarcirkelmonumentet. 45 knop i motsjö i 20 minuter ger garanterad mjölksyra. På väg in mot stugan på Buneset ser vi två Havsörnar som majestätiskt cirklar över oss. Bodil väntar med nykokt kaffe, och jag njuter av en stunds vila när Halgrim kommer smygande och döper mig för att jag just passerat polcirkeln. På väg mot Jektvik passerar vi färjan så skummet yr, och när färjan kommer in står jag redan utmattad men lycklig på kajen och väntar på min motorcykel. Vill du prova själv, kontakta turistbyrå i Steinkjer.

Åker vidare mot Glomfjord. Det är 15 grader varmt i solen. Efter 10 minuter syns Svartisen tvärs över fjorden. Glaciären som är Norges näst största (375 km²) går ända ner till Holandsfjorden. Det går sightseeingbåt över den smala fjorden till Svartispaviljongen. Därefter 20 minuters promenad till glaciären, men mina ben har fått nog för idag.



Några kilometer senare kommer jag in i den 7 615 meter långa Svartistunneln. Smal, blöt, mörk och med måttlig belysning är det den mest spännande tunneln i området. Örnes är sista stora samhället innan Saltstrømmen. Vägen blir bredare och inte fullt så krokig, men utsikten över det vilda fjord och fjällskapet är lika vacker som någonsin.



Passerar i skymningen bron över den berömda Saltstrømmen och börjar jaga övernattningsställe. Allt är stängt. Till sist hittar jag ett telefonnummer på receptionsdörren vid en camping. Blir tillsagd att ta en stugnyckel i den gröna postlådan, och lägga pengarna där istället när jag åker. Enkelt. Häruppe litar dom tydligen på folk. Hittar en kvällsöppen cafeteria med min favoriträtt, Karbonader med SURKÅL. I morgon blir det storfiske i Saltstrømmen. Världens starkaste tidvattenström uppstår var 6:e timme. Vattenmassorna passerar i upp till 20 knop genom ett 3 km långt och 150 meter brett sund. Samtidigt skapas



strömvrivlar på upp till 10 meter i diameter och 4 - 5 meterdjupa. Saltströmmen är ett världsberömt fiskeeldorado med rikliga förekomster av bl.a sej, torsk och stenbit. Här finns spår efter de första människorna som slog sig ner här för 10 000 år sedan på grund av den goda tillgången på fisk och sjöfågel.

Startar torsdagen med fiske i strömmen. Anders och Roy har åkt 160 mil från Oslo bara för att fiska i 3 dagar. De plockar fisk på fisk, men jag blir utan i 3 timmar. Plötsligt ett hugg, och jag får upp en sej på säkert 4 hekto. YIPPEE!, nu kan jag åka vidare med hedern i behåll. 3 mil kvar till Bodö och vändningen hemåt. Det känns redan lite vemodigt. Efter 13 km lågfjäll övergår vägen i en typisk svensk riksväg.

Sitter en stund drömmande på Lofotenkajen, men turistinformationen i Bodö är ju min destination denna gång. Bjuds på kaffe med dopp, skriver en hög med vykort, pissar i havet som vanligt och åker sedan 3 km upp på Rönvikfjellet. Ser ner över en modern hamnstad som 1940 lades i ruiner av tyskt bombflyg. 3 700 människor blev hemlösa. Från toppen har man klara dagar en vidunderlig utsikt mot Lofoten. Midnattssolen lyser här från 2 juni till 10 juli. Med en klump i magen vänder jag hemåt, och lämnar Norges kanske vackraste kuststräcka för denna gång.



Fakta : Kustriksvägen är 70 mil lång. Den startar i Steinkjer 12 mil norr om Trondheim och går genom skog och lågfjäll de första 20 milen ut mot kustbandet. De följande 50 milen slingrar sig fram på underbara asfaltvägar runt fjordar och fjäll, med en mäktig natur som fullständigt tar andan ur en. Vägen har 25 tunnlar med mellan 31m och 7615m längd. Det finns 6 färjor med en sammanlagd åktid av 3½ timme.

Vid kustriksvägens slut i Bodö kan du välja färjan till Lofoten, E6 mot Nordkap, E6 mot Sydnorge eller väg 95 österut mot Arvidsjaur och Skellefteå.

För mer information kontakta:

Turistinformationen i Steinkjer: Postbox 91 N-7701 Steinkjer

Eller www.Rv17.no

Tekst & foto: Elving Solli

